

Gimbernat, el primer es dona a un cirurgià espanyol i el segon a un estranger. Aquest premi es va concedir també a un altre escalenc, el Dr. Puig-Sureda. Ara, el que jo dic sempre, és que si a mí se m'ha considerat un bon cirurgià i m'han donat una certa importància és segurament per la quantitat i qualitat de la gent que s'ha format amb mí, he tingut la sort de tenir gent molt capaç, molt privilegiada, molt dotada, hi han fet lluir el seu cap.

M'ha agradat sempre fer les coses ben fetes i ensenyar a fer-les també ben fetes. Si tot es fa com s'ha de fer i amb ordre, les coses es fan soles. L'èxit que hem tingut nosaltres ha estat que tothom a qui hem ensenyat ha tingut llocs importants, per exemple el Dr. Puig Massana, de cirurgia cardíaca de Bellvitge, va ser el primer alumne meu; el Dr. Salazar de l'Aliança; el Dr. Leon, cap de cirurgia toràxica del Sant Pau... Molts cirurgians no ajuden a l'aprenent a fer una operació, sinó que li deixen fer, jo no, mai he deixat fer res a ningú sense ser ajudat per mí. Cal procurar fer les coses amb la màxima cura, no lesionar els teixits, fer els punts el més ben fets possible, les sutures el més correcte possible... Ja s'enganxa si ho fas malament, però si ho fas ben fet no és cap mal... Això és el que ha fet que a mí se'm conegui una mica malgrat no haver fet quasi cap publicació, no haver anat a les acadèmies a enraonar, ni en els diaris...

Això és el que ha fet que a mí se'm conegui una mica malgrat no haver fet quasi cap publicació, no haver anat a les acadèmies a enraonar, ni en els diaris...

L'Esc.- Quina creu que ha estat la qualitat més important que ha fet del seu germà i de vostè uns metges amb prestigi?

Dr. M.- El que crec que té valor, quant a l'actuació del meu germà i la meua, és que la medicina i la cirurgia encara més, necessiten molt sacrifici, molta dedicació, si no es fa d'una manera desinteressada, des del punt de vista monetari, és molt difícil de fer-ho, i nosaltres l'hem tingut. Hi ha molta responsabilitat, no n'hi ha prou amb operar bé, sinó que és necessari vetllar bé el malalt, cada dia, cada minut. La situació d'un malalt en un moment determinat pot canviar radicalment, i l'atenció del cirurgià és vital algunes vegades. Crec que el nostre mèrit és aquest, hem vetllat el malalt, hi hem anat a la nit si calia, això també ve donat per l'educació que havíem rebut aquí, dels nostres pares. A vegades, els malalts guarits em pregunten que com m'ho pagaran, i jo els hi dic: «Com m'ha de pagar vostè o ningú?, la vida d'una persona no es compra ni es paga. Les coses es fan per amor, no per interès pecuniari».

Aquesta és la nostra manera de fer, a casa ens ho van ensenyar i ens ho van repetir... Que havíem de fer el bé, sense esperar que l'altre t'ho recompensi d'una manera immediata... Has de buscar que Déu s'apiadi de tu per tot el que has fet de bé i si no has fet res... és molt difícil.

L'Esc.- Per què va voler ser metge?

Dr. M.- Quan vaig començar a estudiar em pensava que ser metge era molt important, que s'adquiria molta sabiduria. En acabar la carrera vaig adonar-me que la medicina estava en una situació desesperada, que no sabia res..., que la pneumònia no es podia curar, no hi havia medicina per curar un tifus, no es podia alleujar una grip, ara tampoc es pot, encara no es poden curar unes angines... Quan jo vaig acabar els estu-

dis començava la revolució física, la teoria de la relativitat, els avenços de la química i de la físico-química... es deia que l'àtom era una part indescomponible, no tenia elements... la sortida de les sulfamides i els antibiòtics va ésser una autèntica revolució. Quan jo vaig acabar la carrera, l'arsenal terapèutic era molt limitat. I semblantment passava amb l'arsenal quirúrgic. En cirurgia hi ha un avenç que ha estat importantíssim, és l'anestèsia, els medis anestèsics han canviat molt, es pot mantenir un malalt dormint molt més temps i amb molta més seguretat que abans.

L'Esc.- Com heu anat seguint aquesta evolució?

Dr. M.- Jo he llegit sempre les revistes que es publiquen al país, com era «La Medicina Clínica», de Pedro Pons, i la d'En Jiménez Díaz de Madrid; però també estava suscrit al «Lion Cirurgical», revista francesa, i a una revista alemanya de cirurgia toràxica, que ara publiquen en anglès.

L'Esc.- Quina ha estat la seva vinculació a l'Escala durant aquests anys?

Dr. M.- Jo vaig sortir d'aquí quan tenia vint anys i no vaig tornar, per estar-hi dies, fins després de la guerra. Quan veníem aquí hi estàvem un dia, màxim dos, de manera que vaig estar desconnectat de l'Escala des dels vint anys fins als quaranta.

L'Esc.- Com passa el temps lliure?

Dr. M.- Des de l'edat de 20 anys fins als 40 jo no vaig fer mai ni un dia de festa, no vaig fer mai vacances. A mí el que em divertia extraordinàriament és viatjar, fer excursions... anar a Santa Caterina... Anàvem a peu a l'Estartit... Penso que ens divertíem més que els qui van ara amb automòbil, perquè, què fan quan són allà? Anàvem a rem a Cala Farriola, amb Mossèn Balaguer, hi estàvem dues hores, era divertidíssim, pescàvem, berenàvem... Com ho fa la gent d'ara que té unes barques que hi són en un moment.

L'Esc.- Ha tingut alguna afició?

Dr. M.- Jo, quan tenia pocs anys, tenia una bogeria pel futbol, jugava d'extrem esquerre, però no n'havia sabut mai; bé, sabia com s'havia de fer però no tenia grans dots com per exemple tenia en Genís Puig; en Rafel Callol era un bon porter, el Curro també en sabia molt.

M'agrada anar a veure obres d'art; visitar Sant Pau del Camp, Santes Creus, Poblet...

L'Esc.- Què és el que més li agrada de l'Escala d'ara?

Dr. M.- Ara sí que m'heu atrapat... el que més m'agrada d'ara és la gent que es guanya la vida, però el curiós és que si tu dius a una persona vella que ara la gent estem millor que abans, no ho volen entendre, protesten... Ho he dit alguna vegada i em diuen que no, que abans també menjaven, tenien el seu ormeig, la seva barca, anaven a pescar fora durant l'estiu... tenien el que necessitaven. Jo recordo que els mariners, els diumenges a la tarda, es compraven cinc cèntims de pinyons, els anaven obrint, els menjaven i amb allò es consideraven feliços... Recordo que els diumenges a la tarda aquí a casa es jugava a cartes amb la Marieta Lluenta, la Maria d'Empúries, l'àvia Kili, i amb això en tenien prou... Ara hi ha una exuberància de tot però crec que la joventut es divertia igual, jo anant a pescar, fent un suquet o una fregida de peix en tenia prou.

RODOMA.

